

РЕШЕНИЕ

№ 16303

гр. София, 10.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 78 СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР С. САВЧЕВ

при участието на секретаря РУМЯНА Д. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от ПЕТЪР С. САВЧЕВ Гражданско дело № 20231110106194 по описа за 2023 година

РЕШИ:

РЕШЕНИЕ

гр.София, 10.10.2023 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, II-ро Гражданско отделение, 78 с-в, в открито заседание на десети октомври 2023 год. , в състав:

РАЙОНЕН СЪДИЯ: ПЕТЪР САВЧЕВ

при секретаря Румяна Дончева, като разгледа докладваното от съдията гр. дело № 6194/2023 год. , за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 415, ал. 1 от ГПК.

Ищецът „, № 23Б твърди че за периода май 2019 г. – април 2021 г. е доставял топлинна

енергия на ответника П. З. И., ЕГН: *****, адр. гр. София 1330, ж.к. ,п. 51 на същия адрес. Твърди, че за този период стойността на потребената от ответника топлинна енергия възлизала на сумата от 2 686,44 лв. , която сума не е заплатена от ответника. Твърди, че поради неплащането на сумата ответника е в забава, като за периода от 15.09.2020 г. – 10.11.2022 г. , размерът на обезщетението за забавено плащане възлизал на 464,18 лв. Твърди, че за периода август 2020 г. – април 2021 г. доставил на ответника услугата „дялово разпределение“ на топлинна енергия, възнаграждението за което възлизало на 20,88 лв. , което не било заплатено от ответника, поради което му дължал и лихва за забава в размер на 4,78 лв. за периода 31.12.2019 г. – 12.07.2021 г. Твърди, че поискал осъждане на ответника по реда на чл. 410 и сл. от ГПК, като подал заявление за издаване на заповед за изпълнение, но срещу издадената заповед за изпълнение ответника подал възражение по реда на чл. 414 от ГПК, което попретило заповедта да влезе в сила. Ето защо, предявява настоящия иск, с който моли да бъде признато за установено, че ответника му дължи сумите в размер на 2 686,44 лв. – стойността на потребената топлинна енергия за периода май 2019 г. – април 2021 г. , и в размер на 464,18 лв. – обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 15.09.2020 г. – 10.11.2022 г. Моли още, да бъде признато за установено, че ответника му дължи сумите в размер на 20,88 лв. – стойността на доставена услуга „дялово разпределение“ за периода август 2020 г. – април 2021 г. , и в размер на 4,78 лв. – обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 31.12.2019 г. – 12.07.2021 г. Моли присъждане на деловодни разноси.

Ищецът е привлякъл, като подпомагаща страна „, СЪРВИСИС“ ЕООД, ЕИК: , адр. гр. София, ул. „Проф. Георги ,” № 3, който не оспорва предявения иск.

Ответникът оспорва предявения иск по съображения, изложени в писмен отговор на исковата молба, чрез процесуалния си представител адв. И. А. Н., адр. гр. Ботевград, ул. ,,. Предявява възражение за изтекла погасителна давност. Процесуалният представител на ищеца моли присъждане на деловодни разноси на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАДв.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 12 от ГПК, приема следното от фактическа страна:

Съдът приема за установен факта, че за процесния период страните са били във валидна облигационна връзка, по която ищеца е доставял на ответника топлинна енергия по следните съображения: съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката и съгласно разпоредбата на чл. 106а, ал. 4 от отменения Закон за енергетиката и енергийната ефективност, облигационната връзка – договор за продажба на топлинна енергия се създава по силата на закона със страни – топлопреносното дружество – ищеца и собственика или ползвателя на топлоснабдения имот - ответниците. Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 2 от ЗЕ и съгласно разпоредбата на чл. 106а, ал. 2 от ЗЕЕЕ (отм.), продажбата на топлинна енергия се извършва по правилата на одобрени от съответния орган общи условия,

публикувани в един централен и местен всекидневник, като не е необходимо писменото им приемане от потребителите. Тази разпоредба е специална по отношение на разпоредбата на чл. 16, ал. 1 от ЗЗД, според която договор при общи условия обвързва приемащия ги само ако ги е подписал, поради което възражението на ответниците за липса на облигационна връзка, поради неподписването на общите условия на ищеца е неоснователно. Видно от приложените под л.л. №№ 41-42 от делото ОУ/2002 г. , ОУ/2005 г. и ОУ/2008 г. , за процесния период ищецът е обявил надлежно ОУ за доставка на топлинна енергия. Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 3 от ЗЕ и съгласно разпоредбата на чл. 106а, ал. 3 от ЗЕЕЕ (отм.), несъгласните с публикуваните общи условия потребители на топлинна енергия, могат да възразят по съответния ден в 30-дневен срок след публикуване на ОУ, за каквото възражение по делото няма данни. Тази възможност за възразяване от потребителите на топлинна енергия срещу съдържанието на облигационната връзка, обективизирано в ОУ и да уговорят различно съдържание, е основание съда да приеме, че облигационната връзка по продажба на топлинна енергия, дори и възникнала по силата на закона, е договорна облигационна връзка, за която се прилагат съответно правилата за договорите.

Освен изложеното до тук, договорни отношения с ищеца по продажба на топлинна енергия могат да възникнат и при сключване на индивидуален договор между потребителя и доставчика. Видно то документите, приложени под л.л. №№ 17-18 от делото заявление-декларация, ответникът е подала до ищеца искане за откриване на партида на нейно име и за целия топлоснабден имот, което искане било уважено – не се оспорва. Това е именно индивидуален договор на ответника с ищеца, който, и по аргумент от задължителните указания до съдилищата на т. 1 от ТР от 17.05.2018 г. по т.д. № 2/2017 г. на ОСГК, е валиден.

Видно от неоспорения доклад по чл. 146, ал. 1 от ГПК, за процесния период ответникът е ползвал топлинна енергия, като стойността ѝ възлиза на 2 686,44 лв. – колкото е претенцията, като ответникът не е заплатил процесни вземания на ищеца.

Съдът приема за установен факта на забавата на ответниците за плащане на главницата, във връзка с изчисленията по посочената ССЕ, по следните съображения: както се посочи по-горе, съдът установи наличие на валидна облигационна връзка между страните по делото с предмет доставка от ищеца на ответника на топлинна енергия за процесния период.

Съгласно разпоредбата на чл. 155, ал. 1, т.т. 1,2 и 3 от ЗЕ, независимо от избрания начин от потребителя на топлинна енергия за плащане на цената, то задължението е винаги за месечна вноска или изравнителна вноска. Видно от приложените под л.л. №№ 41-42 от делото ОУ/2002 г. – чл. 30, ал. 1, ОУ/2005 г. – чл. 32, ал. 1 и ОУ/2008 г. – чл. 33, ал. 1, потребителите на топлинна енергия са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В този смисъл, и съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 1 от ЗЗД, ответникът е изпаднал в забава по силата на цитираните разпоредби на ЗЕ и ОУ, без да е било да бъдат канени от ищеца, доколкото задълженията им са били срочни.

Видно от приложеното ч.гр.д. № 6781/2022 г. на СРС, II ГО, 78-ми с-в, ищецът е поискал

осъждане на ответника по реда на чл. 410 и сл. от ГПК да му заплати главницата и лихвата, предмет на установяване в това производство, като е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение, към което е приложил и документ за внесена дължимата държавна такса, но срещу издадената заповед за изпълнение ответникът е подал възражения по реда на чл. 414 от ГПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 415, ал. 1 от ГПК:

В производството по иска с правно основание чл. 415, ал. 1 от ГПК, съдът проверява дължимостта на съответното вземане, като преценява материално-правните предпоставки за възникването му. В конкретния случай, съдът следва да прецени материално-правните предпоставки за претендиране на цена за доставена топло-енергия по твърдена облигационна връзка за доставка на такава, както и материално-правните предпоставки за възникване на вземането за обезщетение за забавено плащане на претендираната главница – цена на доставената топлоенергия.

По материално правните предпоставки за основателност на претенцията за главница:

Съгласно разпоредбата на чл. 327, ал. 1 от ТЗ, за предадената стока купувачът дължи цена, или основанието на продавача да претендира цената е освен наличието на валидна облигационна връзка – договор за продажба, но и предаване на стоката. Както се установи в обстоятелствената част, ответникът – от една страна, и ищеца – от друга, са в облигационни отношения – договор за продажба на топлинна енергия, възникнала по закон, като за периода май 2019 г. – април 2021 г. ответникът не е заплатили потребена топло-енергия, цената на която, съгласно приетата по делото СТЕ, възлиза на 2 686,44 лв. – колкото се твърди в исковата молба. В този смисъл, искът, в частта за главницата, е изцяло основателен.

По възражението на ответника за изтекла погасителна давност за претендираната главница: съгласно разпоредбата на чл. 111, б. „в” от ЗЗД, с изтичането на 3 г. се погасяват вземанията за наем, лихви и други периодични плащания. Тази специално 3-годишна давност се възприе и от тълкувателната практика на ВКС, поради което съдът приема, че искът за главницата се погасява с изтичането на 3-годишна давност. И тъй като, в конкретния случай, най-старото претендирано вземане е за периода май 2019 г. , а заявлението за издаване на заповед за изпълнение, видно от копие то му, приложено под листове №№ 11-15 от делото, е депозирано на 13.12.2022 г. , от когато и съобразно чл. 422, ал. 1 от ГПК, се смята предявен искът по настоящото дело, то задълженията за главница за периоди преди 13.12.2019 г. – началото на 3-годишен срок до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, са погасени по давност. В този смисъл, доколкото искът за плащане на главницата е установен по своето основание, и съгласно разпоредбата на чл. 162 от ГПК, съдът приема, че размера на непогасеното по давност задължение за плащане на главница

възлиза на 2 200 лв. При определяне на този размер съдът взема предвид периода, за който иска за главницата не е погасен по давност, както и размера на задължението за главницата, който се прие по делото за установен.

По материално правните предпоставки за основателност на претенцията за забавено плащане на главницата:

Съгласно разпоредбата на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение, какъвто е настоящият случай, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В конкретния случай, съдът приема, по съображенията изложени в обстоятелствената част на решението, че за процесния период, за който се претендира лихва за забава, а именно 15.09.2020 г. – 10.11.2022 г., ответникът е в забава. Ето защо, и на основание чл. 162 от ГПК, съдът приема, че иска в частта за лихвата е основателен до размера от 464,18 лв. – колкото е претенцията. За да приеме това, съдът взема предвид, както приетата по делото главница, така и периода за който се начислява лихвата.

По възражението на ответника за изтекла погасителна давност за претендираната лихва: съгласно разпоредбата на чл. 111, б. „в” от ЗЗД, с изтичането на 3 г. се погасяват вземанията за наем, лихви и други периодични плащания. И тъй като, в конкретния случай, най-старата дата, от която се претендира лихва за забава е 15.09.2020 г., а заявлението за издаване на заповед за изпълнение, видно от копие то му, приложено под листове №№ 11-15 от делото, е депозирано на 13.12.2022 г., от когато и съобразно чл. 422, ал. 1 от ГПК, се смята предявен искът по настоящото дело, то задълженията за лихва за забава за периоди преди 13.12.2019 г. – началото на 3-годишен срок до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, биха били погасени по давност. Периодът за лихвата не попада в този погасен период, но лихвата следва да се намали по съразмерност, поради акцесорния ѝ характер спрямо главницата. В този смисъл, доколкото искът за плащане на лихва за забава е установен по своето основание, и съгласно разпоредбата на чл. 162 от ГПК, съдът приема, че размера на непогасеното по давност задължение за плащане на лихва за забава възлиза на 380 лв. При определяне на този размер съдът взема предвид задължението за главницата, който съдът прие за установен и непогасен по давност.

Искът по чл. 415, ал. 1 от ГПК в частта за признаване за установено, че ответника дължи на ищеца сума в размер на 20,88 лв. – стойността на доставена услуга „дялово разпределение“ за периода август 2020 г. – април 2021 г., и в размер на 4,78 лв. – обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 31.12.2019 г. – 12.07.2021 г. следва да се приеме за установен по факт и право изцяло. Това е така, доколкото фактът на доставената услуга се установява, както от документите, приложени под л.л. №№ 25-40 от делото, а и фактите и размерите на претенциите не се оспориха. Гореизложените съображения за погасителната давност следва да се отнесат и към тази част на иска, като се приеме, като се приеме, че исковите не са погасени по давност, предвид по-късните им периоди попадащи в давността.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, на ищеца следва да се присъдят деловодни разноси в размер на 241,12 лв. по настоящото производство и 93,12 лв. по заповедното производство. На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК във р. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв, на процесуалния представител на ответника следва да се присъдят деловодни разноси в размер на 110,95 лв. по настоящото производство и 71,86 лв. по заповедното производство.

Въз основа на гореизложеното, Софийски районен съд

Р Е Ш И :

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 415, ал. 1 от ГПК, че ответника П. З. И., ЕГН: *****, адр. гр. София 1330, ж.к. ,п. 51 дължи на ищеца „, № 23Б следните суми: **2 200 лв.** – стойността на потребена от ответника топлинна енергия за периода 13.12.2019 г. – април 2021 г. , **380 лв.** – обезщетение за забавено плащане на главницата от 2 200 лв. , за периода 15.09.2020 г. – 10.11.2022 г. , като **отхвърля** иска по чл. 415, ал. 1 от ГПК в следните части, като погасен по давност: в частта за признаване за установено, че ответника П. З. И., ЕГН: *****, адр. гр. София 1330, ж.к. ,п. 51 дължи на ищеца „, № 23Б сума в размер **над 2 200 лв.** до пълния предявен размер от 2 686,44 лв. – цена за ползвана топлоенергия и в частта за признаване за установено, че ответника П. З. И., ЕГН: *****, адр. гр. София 1330, ж.к. ,п. 51 дължи на ищеца „, № 23Б сума в размер **над 380 лв.** до пълния предявен размер от 464,18 лв. – лихва за забава върху главницата.

Ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение, до окончателното изплащане на сумата.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 415, ал. 1 от ГПК, че ответника П. З. И., ЕГН: *****, адр. гр. София 1330, ж.к. ,п. 51 дължи на ищеца „, № 23Б следните суми: **20,88 лв.** – стойността на доставена услуга „дялово разпределение“ за периода август 2020 г. – април 2021 г. , **4,78 лв.** – обезщетение за забавено плащане на главницата от 20,88 лв. , за периода 31.12.2019 г. – 12.07.2021 г.

Ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението за издаване заповед за изпълнение, до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ответника П. З. И., ЕГН: *****, адр. гр. София 1330, ж.к. ,п. 51 да заплати на ищеца „, № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 241,12 лв. – деловодни разноси по настоящото производство.

ОСЪЖДА ответника П. З. И., ЕГН: *****, адр. гр. София 1330, ж.к. ,п. 51 да заплати на ищеца „, № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 93,12 лв. – деловодни разноси по заповедното производство.

ОСЪЖДА ищеца „, № 23Б да заплати на процесуалния представител на ответника адв. И. А. Н., адр. гр. Ботевград, ул. „, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК във р. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв, сумата от 110,95 лв. – деловодни разноси по настоящото производство.

ОСЪЖДА ищеца „, № 23Б да заплати на процесуалния представител на ответника адв. И. А. Н., адр. гр. Ботевград, ул. „, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК във р. чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв, сумата от 71,86 лв. – деловодни разноси по заповедното производство.

Решението е постановено при участието на подпомагаща страна на ищеца „, СЪРВИСИС” ЕООД, ЕИК: , адр. гр. София, ул. „Проф. Георги ,” № 3.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Софийски градски съд, в двуседмичен срок от връчването му.

РАЙОНЕН СЪДИЯ :

Съдия при Софийски районен съд: _____